

BSO

BILKENT SENFONİ
ORKESTRASI

mezzo-soprano

Charlotte Hellekant

*Gerginin
Şarkıları
Songs of
The Traveler*

Adrien Perruchon

şef • conductor

Irina Nikotina

konzertmeister

15 Aralık December 2018

Cumartesi Saturday, 20.00

Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.

Program

E.P. Salonen

Helix

L. Berio

Folk Songs

1. Black is the colour
2. I wonder as I wander
3. Loosin yelav
4. Rossignolet du bois
5. A la femminisca
6. La donna ideale
7. Ballo
8. Motettu de tristura
9. Malorous qu'o uno fenno
10. Lo fiolaire
11. Azerbaijan love song

ara interval

C. Debussy

Images

Rondes de Printemps

Gigues

Iberia

Adrien Perruchon şef conductor

Paris'teki l'Auditorium de la Maison de la Radio'da Fransız Radyo Filarmoni Orkestrasıyla gerçekleştirdiği olağanüstü ilk performansın ardından genç Fransız şef Adrien Perruchon, yönetimiyle sıradışı yeteneğini kanıtladı. O günden sonra, Montpellier Ulusal Opera Orkestrası, Lorraine Ulusal Orkestrası, Lozan Oda Orkestrası, WDR Funkhausorchester, Mozarteum Salzburg gibi orkestralarla çalıştı; Viyana'da ünlü Musikverein'da Viyana Senfoniye yönetti; kemancı Hilary Hahn ile Almanya turnesine çıktı. Sanatçı ayrıca Pierre-Laurent Aimard, Gautier Capuçon, Augustin Hadelich, Edgar Moreau ve Jean-Yves Thibaudet gibi solistlerle konserler verdi.

Perruchon yakın zamanda Gautier Capuçon ve Paris Oda Orkestrasıyla büyük bir Avrupa turnesi gerçekleştirdi, Los Angeles Filarmoni, Lüksemburg Filarmoni, Nice Côte d'Azur Opera Orkestrası, Lyon Ulusal Orkestrası, NDR Hannover Radyo Filarmoni ve Tokyo Filarmoniyle, Blossom Müzik Festivalinde Cleveland Orkestrasıyla konserler verdi. 2018-19 sezonunda, Orchestre National d'Île de France, Lamoureux Orkestrasını ve Debussy'nin *Pelléas et Mélisande* süitinin Alain Altınoğlu tarafından yapılan yeni düzenlemesinin Belçika prömiyerinde Antwerp Senfoni Orkestrasını yönetecek.

Perruchon, Berlioz'un *Benvenuto Cellini*, Puccini'nin *La Bohème*, Mozart'ın *Don Giovanni* ve Ravel'in *L'Heure Espagnole / L'Enfant et les Sortilèges* yapıtlarını yönettiği Köln Operasında François-Xavier Roth ile yaptığı çalışmaların ardından, bu sezon Théâtre des Champs-Élysées'de Rossini'nin *Sevil Berberi* operasının Damien Robert yönetiminde Opéra Jeune Public tarafından sahneye konan uyarlamasını yönetecek ve bu prodüksiyonu Opéra de Reims ve Opéra de Nice'de sahneleyecek. Şef Opéra de Dijon'da da Bizet'nin *Carmen* yapıtının Florentine Klepper tarafından hazırlanan yeni bir prodüksiyonunu yönetecek.

Şeflik kariyerine başlamadan önce perküsyon sanatçısı olan Perruchon, Milano'daki La Scala'da Daniel Barenboim ve Bolonya'daki Orchestra Mozart'ta Claudio Abbado gibi seçkin sanatçılarla ortak çalışmalar gerçekleştirdi. Şef olarak Avrupa'daki çeşitli festivaller ve operalarda sahneye çıktı, Viyana Filarmoninin Don Giovanni prodüksiyonu için Paris'te ve Salzburg Festivalinde Alain Altınoğlu'yla çalıştı. Sanatçı ayrıca Festival d'Aix-en-Provence (*Pelléas et Mélisande*), İsveç Radyo Orkestrası, Philharmonia

Orkestrası ve Chicago Senfoni Orkestrasında Esa-Pekka Salonen ile düzenli olarak konserler veriyor.

1983 doğumlu Adrien Perruchon, müzik eğitimine piyanoyla başladı, ancak kariyerine fagot ve perküsyonla devam etti. 2003'te Myung-Whun Chung tarafından Fransız Radyo Filarmoni Orkestrasına, ardından Seul Filarmoni Orkestrasına birinci timpani olarak atandı ve 2016 yılına kadar her iki orkestrada çalışmalarını sürdürdü. 2015-16 ve 2016-17 sezonlarında Perruchon, Los Angeles Filarmoni Orkestrasında Dudamel Konuk Şefi olarak görev yaptı.

Following his extraordinary debut with the Orchestre Philharmonique de Radio France at Paris's l'Auditorium de la Maison de la Radio, the young Frenchman Adrien Perruchon left no doubt that he is a major talent with the ability to lead his fellow musicians to achieve extraordinary musical results. Since then, Perruchon has worked with such orchestras as L'Opéra Orchestre national de Montpellier, Orchestre national de Lorraine, Orchestre de Chambre de Lausanne, WDR Funkhausorchester, Mozarteum Salzburg, as well as the Wiener Symphoniker for his debut at Vienna's prestigious Musikverein, and on tour throughout Germany with violinist Hilary Hahn. He has also enjoyed collaborations with soloists such as Pierre-Laurent Aimard, Gautier Capuçon, Augustin Hadelich, Edgar Moreau and Jean-Yves Thibaudet.

Recent highlights have included a major European tour with Gautier Capuçon and the Orchestre de Chambre de Paris, as well as debuts with the Los Angeles Philharmonic, Orchestre Philharmonique de Luxembourg, Orchestre de l'Opéra Nice Côte d'Azur, Orchestre national de Lyon, NDR Radiophilharmonie Hannover, as well as further afield with the Tokyo Philharmonic and his debut with the Cleveland Orchestra at their annual Blossom Music Festival in August 2018. In the 2018-19 season Perruchon will give his debut with the Orchestre national d'Île de France, Orchestre Lamoureux, as well as the Antwerp Symphony Orchestra, conducting the Belgian premiere of a new arrangement of Debussy's *Pelléas et Mélisande Suite*, arranged by Alain Altinoglu.

Following his work with François-Xavier Roth at Oper Köln where he conducted performances of *Benvenuto Cellini* (Berlioz), *La Bohème* (Puccini), *Don Giovanni* (Mozart) and the *L'Heure Espagnole / L'Enfant et les Sortilèges* (Ravel) double bill productions, Perruchon continues his opera

involvement this season with the Théâtre des Champs-Élysées' Opéra Jeune Public's adaption of Rossini's *Il Barbiere di Siviglia*, directed by Damien Robert, taking it on tour to the Opéra de Reims and Opéra de Nice. At the Opéra de Dijon, he will conduct a new Florentine Klepper production of Bizet's *Carmen*.

Prior to taking up conducting, as a percussionist Perruchon collaborated with such distinguished artists such as Daniel Barenboim at La Scala in Milan, and the late Claudio Abbado with the Orchestra Mozart in Bologna. As a conductor, he assisted at various European festivals and opera houses including Alain Altinoglu both in Paris and for the Salzburg Festival production of *Don Giovanni* with the Wiener Philharmoniker. Perruchon also regularly works with Esa-Pekka Salonen, at Festival d'Aix-en-Provence (*Pélleas et Mélisande*), Swedish Radio Orchestra, Philharmonia Orchestra, as well as Chicago Symphony Orchestra.

Born in 1983, Adrien Perruchon began his musical training on the piano before moving on to bassoon and percussion later on in his career. Appointed Principal Timpanist with the Orchestre Philharmonique de Radio France by Myung-Whun Chung in 2003, and subsequently with the Seoul Philharmonic Orchestra, he held both positions until 2016. In the 2015-16 and 2016-17 seasons, Perruchon held the position of Dudamel Conducting Fellow with the Los Angeles Philharmonic Orchestra.

Charlotte Hellekant mezzo-soprano

Charlotte Hellekant gerek sesinin ifade gücü ve etkileyici sahne performansı gerekse baroktan çağdaş klasiklere uzanan repertuvarıyla, İskandinavya'nın en ünlü mezzo-sopranoları arasında yer alıyor. Sanatçı, hem opera hem de konser sahnesindeki başarısıyla göz dolduruyor.

Hellekant, Atlantik'in her iki yanında, özellikle de Metropolitan Opera, Paris Ulusal Operası ve Glyndebourne Festivalinde iz bırakmış bir sanatçı. Berlin Operasında sahnelenen *Werther*'de Charlotte ve İsveç Kraliyet Operasında *Carmen* rollerini canlandıran Hellekant, Théâtre des Champs Élysées'de *Ino (Semele)* performansı ve Zürih Operasında Marc Minkowski yönetimindeki *Guilio Cesare*'de *Cornelia* rolü gibi Handel yorumlarıyla da beğeni topladı. Sanatçı, Salzburg Festivalinde, Sylvain Cambreling yönetiminde *La Fura dels Baus* tarafından sahneye konan muhteşem *La damnation de*

Faust prodüksiyonunda Margu rite'i seslendirdi; Bergen Festivalinde Edward Gardner yönetiminde sahneye konan Duke Bluebeard's Castle'da Judith rolünü canlandirdi; Pablo Heras-Casado'nun yönettiği ve Sasha Waltz & Guests'in harika bir koreografiyle sahnelediği L'Orfeo'da sahneye çıktı ve La Monnaie'de Capriccio'nun Lothar Koenigs yönetimindeki David Marton prodüksiyonunda Clairon rolünü üstlendi. Hellekant ayrıca, Drottningholms Slottsteater'da 17. yüzyıl  sve  Kraliçesi Hedvig Leonora adına yapılan sahne kutlamalarında aynı adlı yapıtla küratör, prodüktör ve solist olarak izleyici karşısına  ıktı.

Charlotte Hellekant aynı zamanda esin kaynağı olduğu tanınmış bestecilerin özel olarak kendisi için yazdıkları yapıtları seslendiriyor. Bu bestecilerden Toshio Hosokawa,  nl  Matsukaze'sindeki Murasame rolünü sanatçı için yazdı. Hellekant, Ensemble Lucilin ile, Hosokawa'nın yine kendisi için yazdığı The Raven monodramasının Brüksel, Amsterdam ve Japonya'daki konser pr miyerlerini gerçekleştirdi. Ardından aynı parçanın sahne uyarlamasını hazırlayan sanatçı, Grand Th  tre de Luxembourg ve Paris'teki Th  tre des Bouffes du Nord'da yapıtı seslendirdi. Hellekant, Mikko Heiniö'n  sve 'in şizofreni hastası kralı Kral 14. Erik'i konu alan aynı adlı yapıtında kendisi için yazdığı roldeki etkileyici performansıyla büyük beğeni topladı.

Konser sahnesinde Charlotte Hellekant, Christoph von Dohn nyi ile BBC Proms, Esa-Pekka Salonen ve Philharmonia Orkestrası, Jukka-Pekka Saraste ve Finlandiya Radyosu Senfoni Orkestrası ve Gustavo Dudamel ile Los Angeles Filarmoni gibi pek çok ünlü şefle ve orkestrayla düzenli olarak sahneye çıkıyor. Sanatçı yakın zamanda, Thierry Fischer yönetiminde Utah Senfoniyle Mahler'in 8. Senfonisi, Vladimir Sinaisky yönetimindeki Malmö Senfoni Orkestrasıyla Duke Bluebeard's Castle, Martin Fr st yönetimindeki Norrköping Senfoni Orkestrasıyla Berio'nun Folk Songs ve Canteloube'nin Chants d'Auvergne ve Xian Zhang yönetimindeki Orquesta y Coro Nacionales de Espa a ile Jan  ek'in Glagolitic Mass yapıtlarını seslendirdi. Sanatçı ayrıca James Gaffigan yönetimindeki Oslo Filarmoni Orkestrasıyla Lili Boulanger'in çok az seslendirilen Faust et H l ne kantatı, Josep Pons yönetiminde M sica de Canarias Festivalinde Gurrelieder, Christoph Eschenbach yönetimindeki Fransız Ulusal Orkestrasıyla Beethoven'in 9. Senfonisinde sahneye çıktı ve geçtiğimiz sezon, Münih Oda Orkestrasıyla Stefano Gervasoni'nin yeni yapıtı In die Luft geschrieben'in prömiyerini gerçekleştirdi.

Hellekant bu sezonda Cristian Măcelaru yönetimindeki Fransız Ulusal Orkestrasıyla Berg'in Sieben frühe Lieder yapıtında, Bilbao'da Ensemble Lucilin ile The Raven ve Staastoper Unter den Linden'de Sasha Waltz & Guests ile Matsukaze'de sahneye çıkıyor.

A vocally expressive and compelling stage performer with a repertoire ranging from the baroque to contemporary classics, Charlotte Hellekant is one of Scandinavia's leading mezzo-sopranos with a career which is equally successful on both the opera stage and concert platform.

Hellekant has made her mark on both sides of the Atlantic, most notably at The Metropolitan Opera, Opéra national de Paris and Glyndebourne Festival. Lyric roles include Charlotte (Werther) with Deutsche Oper Berlin and Carmen with Royal Swedish Opera, whilst outstanding Handel interpretations include Ino (Semele) at the Théâtre des Champs Elysées and Cornelia (Giulio Cesare) under Marc Minkowski for Opernhaus Zürich. She also sang Marguérite in La Fura dels Baus' spectacular production of La damnation de Faust at Salzburger Festspiele under Sylvain Cambreling, the role of Judith in Duke Bluebeard's Castle in concert at the Bergen Festival under Edward Gardner, performed in Sasha Waltz & Guests' beautifully choreographed staging of L'Orfeo under the baton of Pablo Heras-Casado and made her role debut as Clairon in David Marton's production of Capriccio at La Monnaie under the baton of Lothar Koenigs. She curated, produced and performed in Hedvig Leonora, a staged celebration of the life of the 17th century Swedish Regent at Drottningholms Slottsteater.

Hellekant has inspired some of the world's leading composers to write especially for her. This includes Toshio Hosokawa who created the role of Murasame for her in his acclaimed Matsukaze. Subsequently, Hosokawa wrote his monodrama The Raven for her, which she premiered in concert performances with Ensemble Lucilin in Brussels, Amsterdam and Japan. She also created a staged version of the piece, which she performed at the Grand Théâtre de Luxembourg and Théâtre des Bouffes du Nord in Paris. Hellekant also received particular acclaim for her tour de force performance as Sweden's schizophrenic King Erik XIV - a role also created for her - in Mikko Heiniö's eponymous opera.

In concert, Charlotte Hellekant is a regular guest with many notable conductors and orchestras, including

Christoph von Dohnányi at the BBC Proms, Esa-Pekka Salonen and the Philharmonia Orchestra, Jukka-Pekka Saraste and the Finnish Radio Symphony Orchestra, and Los Angeles Philharmonic under Gustavo Dudamel. Recent performance highlights include Mahler's Symphony no. 8 with the Utah Symphony (Thierry Fischer), Duke Bluebeard's Castle with Malmö Symfoniorkester (Vladimir Sinaisky), Berio's Folksongs and Canteloube's Chants d'Auvergne with the Norrköping Symphony Orchestra (Martin Fröst) and Janáček's Glagolitic Mass with the Orquesta y Coro Nacionales de España (Xian Zhang). Other recent successes include Lili Boulanger's rarely performed cantata Faust et Hélène with the Oslo Philharmonic Orchestra under James Gaffigan, Gurrelieder at Festival de Música de Canarias under Josep Pons and Beethoven's Symphony no. 9 with the Orchestre National de France under Christoph Eschenbach, and last season she premiered a new work by Stefano Gervasoni, In die Luft geschrieben, with the Münchener Kammerorchester.

Performances in the current season include Berg's Sieben frühe Lieder with the Orchestre National de France under the baton of Cristian Măcelaru, The Raven with Ensemble Lucilin in Bilbao and Matsukaze with Sasha Waltz & Guests at the Staatoper Unter den Linden.

Esa-Pekka SALONEN

Helix

Fin besteci Esa-Pekka Salonen, sadece besteci kimliğiyle değil, şeflik kimliğiyle de günümüzün en çok anılan isimlerinden biridir. Besteci 1958 yılında Helsinki'de doğmuş, 70'li yıllarda Sibelius Akademisinde korno, bestecilik ve şeflik okumuştur. Salonen'in bu yıllarda Magnus Lindberg ve Kaija Saariaho gibi diğer bestecilerle kurduğu "Korvat auki" (Ears open) ve "Toimii" (It works) adlı gruplar, çağdaş ve deneysel müziğin Fin dinleyicisine ulaştırılmasındaki ilk önemli adımlardır.

Salonen'in bu dönemde asıl önceliği besteciliktir ve şefliğe de kendisinin ve diğer çağdaş bestecilerin yazdığı müzikleri icra edebilmek için girişmiştir. Ancak 1983 yılında son anda Michael Tilson Thomas'ın yerine geçerek, Londra Filarmoni ile Mahler'in 3. Senfonisini yönettiği konser, Salonen'in şeflik kariyerini

hızla başlatmıştır. Salonen önce İsveç Radyo Senfoni Orkestrasının baş şefliğine (1984-1995), ardından da Los Angeles Filarmoninin müzik direktörlüğüne (1992-2009) getirilmiştir. 2008'den bu yana da Londra Filarmoninin baş şefliğini ve artistik danışmanlığını yapmaktadır.

Yoğun şeflik kariyerine rağmen Salonen, müzik bestelemeyi bir kenara bırakmamıştır. Bestecinin *LA Variations* (1996) ve *Foreign Bodies* (2001) gibi geniş orkestral yapıtlarının haricinde daha yakın dönemlerde bestelediği *Keman Konçertosu* (2012 Grawemeyer Ödülünün sahibi) ve *Viyolonsel Konçertosu* (2017, ünlü çellist Yo-Yo Ma için) özellikle beğeni toplamıştır.

Dokuz dakikalık uvertür tarzı bir orkestral yapıt olan *Helix*, 2005 yılında BBC'nin siparişi üzerine bestelenmiş, ilk seslendirilmesi 1995'te Georg Solti tarafından kurulan (ve 1997'de Solti'nin ölümünün ardından Valery Gergiev'in yönettiği) "Barış İçin Dünya Orkestrası" tarafından gerçekleştirilmiştir. Eser, Ravel'in *Bolero*'su gibi kesintisiz tek bir sürece dayanır. Bestecinin sözleriyle, söz konusu "süreç dokuz dakikalık bir accelerandodur (giderek hızlanma). Tempo hızlanır, ancak buna paralel olarak da nota değerleri uzar. Böylece sadece malzemenin nabızla (ya da tempo) olan ilişkisi değişir, hızın kendisinin izlenimi değil." Spiral metaforu (helix) bu noktada anlam kazanır. Malzeme sürekli daralan eşmerkezli bir çembere maruz kalmaktadır, ta ki müzik, gideceği bir yeri kalmadığı için durması gereken bir noktaya ulaşıncaya kadar.

Finnish composer Esa-Pekka Salonen is among the most popular figures of our day both as a composer and conductor. Born in Helsinki in 1958, Salonen studied the horn, composition and conducting at Sibelius Academy during 1970s. Ensembles "Korvat auki" ("Ears open") and Toimii ("It works), which the composer launched with his composer friends like Magnus Lindberg and Kaija Saariaho, represent the first significant steps taken to introduce contemporary and experimental music to the Finnish audience.

In the concerned period, Salonen's priority was composition, and he took up conducting to perform the musical pieces he himself and other contemporary composers produced. However, a 1983 concert where he replaced Michael Tilson Thomas to conduct the London Philharmonic playing Mahler's Symphony no. 3 boosted

Salonen's conducting career. Salonen was first appointed Principal Conductor of the Swiss Radio Symphony Orchestra (1984-1995) and then Musical Director of the Los Angeles Philharmonic (1992-2009). Since 2008, he has been the Principal Conductor and Artistic Advisor of the London Philharmonic.

Despite his busy conducting career, Salonen did not stop composing music. Besides his broad orchestral works like *LA Variations* (1996) and *Foreign Bodies* (2001), Salonen has received particular acclaim with his more recent works like his *Violin Concerto* (2012 winner of Grawemeyer Award) and *Violoncello Concerto* (for the celebrated cellist Yo-Yo Ma, 2017).

Helix, a nine-minute orchestral work written in the overture style, was composed in 2005 as a BBC commission and premiered by the "World Orchestra for Peace" founded in 1995 by Georg Solti (and directed by Valery Gergiev after Solti's death in 1997). Like Ravel's *Bolero*, the work is based on a single, uninterrupted process. In the words of its composer, "the process of *Helix* is basically that of a nine-minute accelerando. The tempo gets faster, but the note values of the phrases become correspondingly longer. Therefore only the material's relation to the pulse changes, not necessarily the impression of speed itself." At this point, the spiral metaphor acquires significance. The material is subject to a concentric circle that keeps narrowing down until music reaches a point where it has to stop because there is nowhere else to go.

Luciana BERIO (1926-2003)

Folk Songs

II. Dünya Savaşının ardından Batı müziğinde hakim olan paradigmlar "nesnellik" ve "düzen"dir. Bu, 19. yüzyılın kişisel, karmaşık, metafizik çağrışımlı sanatsal/müzikal mirasının reddedildiği, geçmişle bağlarını kökten koparan "Yeni Müzik" anlayışının filizlendiği bir dönemdir. 1945 sonrası döneminin bestecilerinin yüzleştikleri temel soru, daha önceki dönemlerin ses dünyalarına dayanmadan (tonalite, melodi, kadans vs. olmadan) nasıl müzik yapılacağıdır. Bu aynı zamanda müzikte temsiliyet sorununun (duygu, ifade, milliyet, doğa vs.) nasıl feshedileceğine yönelik de bir sorudur. Pierre Boulez, Stockhausen gibi besteciler, 40'ların sonundan itibaren bu soruların cevabını matematikte arayacak ve yepyeni bir müzik

pratiğinin (müziğin matematiksel modellere dayandırıldığı) temellerini atacaklardır.

İtalyan besteci Luciana Berio'nun müziğine genel bir bakış, onun yukarıda tarif edilen modernist estetiğe tam anlamıyla eklemlen(e)mediğini gösterir. Berio'nun müziğinde iki temel olgu ön plana çıkar; geçmişin ve şimdinin daimi diyalogu (Berio çoğu zaman onun [geçmişin] hakkında, onun "üstünde" ya da onunla beraber yazar/besteler) ve bestecinin müzik hayatının tüm yönlerine (geleneksel, folklorik, caz, egzotik vs.) duyduğu derin ilgi. Böylece Berio'nun müziğinde yeni ses dünyaları keşfetmeye yönelik modernist arzudan daha çok hiyerarşilerin yok olduğu, müziğin bir anlamlar, anılar ve tarihler labirentine dönüştüğü bir durum söz konusudur. Bu onu modernist estetikten daha çok postmodernist estetiğe yakınlaştırır (hiçbir şeye odaklanmayan ancak her şeye açık olan müzikal yapı fikri). Bestecinin 1968 tarihli Sinfonia'sı, müzikte postmodernist estetiğin ilk örneklerinden biri olarak kabul edilir.

1964 tarihli Folk Songs, bestecinin folklorik müzik geleneklerine duyduğu hayranlığın en erken örneklerinden biridir. Eser, o dönemde Berio ile evli olan Amerikalı şancı Cathy Berberian'ın "olağanüstü sanatına bir övgü" olarak yazılmış ve ona ithaf edilmiştir. Eserin iki versiyonu bulunmaktadır: biri ses ve yedi çalgı için (flüt/pikolo, klarnet, iki perküsyon, arp, viyola, viyolonsel), diğeri ise ses ve oda orkestrası için (1973). Bestecinin eski kayıtlardan, basılı antolojilerden ve halk müzisyenlerinin canlı dinlediği performanslarından seçerek oluşturduğu bu set, farklı kökenlerden (Amerika Birleşik Devletleri, Ermenistan, Fransa, Sicilya, Sardunya, Azerbaycan vb.) 11 halk şarkısını içerir. Berio, kendi sözleriyle, bu şarkılara "yeni bir ritmik ve armonik yorum" katmış, bir bakıma yeniden derlemiştir. Çalgısal kısmın işlevi, "her şarkının dışavurumcu ve kültürel köklerinin altını çizmek ve yorumlamaktır."

The prevailing paradigms in Western music in the wake of the World War II were "objectivity" and "order". This was a period when the personal and complicated artistic/musical heritage of the 19th century with its metaphysical associations was rejected and an understanding of "New Music" that severed its ties with the past started burgeoning. A central question facing the composers in the period after 1945 was how to compose music without depending on the sound worlds of previous periods (that is, without tonality, melody, cadence, etc.). This was also a question about how to

eliminate the problem of representation in music (emotions, expression, nationality, nature, etc.). Starting in late 1940s, composers like Pierre Boulez and Stockhausen were to look for the answers of these questions in mathematics and lay the foundations of a brand new musical practice (where music was based on mathematical models).

A general look at the music of the Italian composer Luciano Berio (1926-2003) reveals that he did/could not become a part of the modernist esthetics described above. Two main phenomena manifest themselves openly in Berio's music: the continuous dialogue between the past and present (Berio usually writes/composes about, "on" or with the past) and the composer's deep interest in all aspects of musical life (traditional, folkloric, jazz, exotic, etc.). Thus, Berio's music, marked less with the modernist desire to discover new sound worlds, resembles a labyrinth of meanings, memories and dates, where hierarchies vanish. This brings him closer to postmodernist, rather than modernist, esthetics (which is an idea of musical structure that does not focus on anything particular, but is open to everything). The composer's *Sinfonia* written in 1968 is considered one of the first examples of postmodernist esthetics in music.

The *Folk Songs*, dated 1964, is one of the earliest examples of the composer's admiration for folkloric musical traditions. The work was written as a "tribute to the extraordinary artistry" of the American opera singer Cathy Berberian, who was married to Berio then, and dedicated to her. The work has two versions: one for voice and seven instruments (flute/piccolo, clarinet, two percussions, harp, viola, violoncello) and the other for voice and chamber orchestra (1973). The set compiled by the composer from old recordings, print anthologies, and live performances of folk musicians is composed of 11 folk songs from different origins (the United States, Armenia, France, Sicily, Sardinia, Azerbaijan, etc.). In his own words, Berio "added a new rhythmic and harmonic interpretation" to these songs, and in a sense, recompiled them. The function of the instrumental part is "to underline and interpret the expressive and cultural roots of each song".

Claude DEBUSSY (1862-1918)

Images

Bestecinin *Images pour orchestre'si*, *Images pour piano'su* ile karıştırılmamalıdır. Debussy, *Images* başlıklı toplamda

üç eser bestelemiştir; bunlardan ilk ikisi piyano, sonuncusu da orkestra içindir. 1905-1912 yıllarında bestelenen Images (pour orchestre), her biri farklı ülkelerin halk müziklerinden esinlenen üç bağımsız bölümden oluşur; Gígues (İngiltere), Iberia (İspanya) ve Rondes de printemps (Fransa).

Eserin birinci bölümü olan Gígues'te (Jig) söz konusu olan halk müziği geleneği İngiltere'ye aittir (bu bölüm, Debussy'nin yazma sürecinde en çok zorlandığı ve en geç bitirdiği bölümdür). Daha spesifik olmak gerekirse, Debussy burada iki müzikal malzemedan faydalanır; Charles Bordes'in "Dansons la gigue" adlı şarkısı ve Virginia bölgesine ait bir halk şarkısı olan "Keel Row". Ancak, her ne kadar jig'in temel karakteristik özellikleri ara ara belirse de (sallanan ritimler ve gayda sesi), bölümün genel atmosferi jig'in tipik neşeli ve enerjik modundan uzaktır. Öyle ki, Debussy'nin bu bölüm için seçtiği ilk başlık Gígues tristes, yani "Hüzünlü Jig"dir.

Iberia, Debussy'nin yüzünü İspanyol müziklerine döndürdüğü bölümdür ve Images serisinin bölümleri arasında en popüler olanıdır (ve genellikle ayrı icra edilir). Iberia kendi içinde üç bölüme ayrılır. Birinci bölüm "Sokaklar ve Yollar", üçüncü bölüm "Bir Bayram Günü Sabahı" başlığını taşır. Bu bölümler İspanyol ritimleri eşliğinde birbirinin içinden çıkan motiflerden oluşmuştur. Birbirleri ile bazen ilişkili bazen ilişkisiz olarak var olan bu müzik kesitleri bir İspanyol sokağının renkliliğini ve karmaşasını betimler. Bu çok renklilik bütününde bir ses-mekan oluşturur ve 20. yüzyılın bu yöndeki pek çok eserini önceller. Orta bölüm "Gecenin Kokuları" bir gece müziğidir; yavaş, müphem ve atmosferik. Bu, Debussy'nin orkestra renginin olağanüstü manipülasyonunun tipik bir örneğidir.

Debussy, Images'in son bölümü Rondes de printemps'te (Baharın Halkaları) bakışını bu sefer Fransa'ya çevirir. Debussy başlığın altına 15. yüzyıl şairi Poliziano'nun şu dizelerini not eder: "Çok yaşa Mayıs! Yeşil örtünle iyi ki geldin Mayıs." Fransa'nın bu imajı gençlerin kendilerini defne çelengi ile süslediği eski bahar ritüellerini hatırlatır. Debussy bu imgeye iki eski çocuk şarkısı alıntılararak ince bir Galya havası katar. Sessizce başlayan bu bölüm, adım adım, baharın gelişini sevinçle karşılayan bir sonuca doğru gelişir.

The composer's Images pour orchestre should not be confused with his Images pour piano. Debussy composed a total of three works with the title Images; the first two of these are for piano and the last for orchestra. Images (pour orchestre) composed between 1905 and 1912 consists of three independent

movements, each of which is inspired by folk music of different countries: Gigues (England), Iberia (Spain), and Rondes de printemps (France).

The folk music tradition used in the first movement of the work, Gigues, is from England (this is also the movement which Debussy found the most difficult to write and finished the latest). More specifically, Debussy employs two musical materials here: Charles Bordes' song titled "Dansons la gigue" and a folk song from Virginia region, titled "Keel Row". Although the fundamental characteristics of the gigue (swinging rhythms and the sound of bagpipe) occasionally present themselves, the general atmosphere of the movement does not have the typically jovial and energetic mood of a gigue. In fact, the first heading Debussy considered for this movement was Gigues tristes, that is "Sad Gigues".

Iberia is the movement where Debussy turns to Spanish music; it is also the most popular among the movements of the Images series (and is generally performed separately). Iberia is further divided into three parts. The first part is "Through the streets and the paths" and the third part is titled "The morning of a festival day". These sections consist of motifs that arise from each other in the accompaniment of Spanish rhythms. These musical cross-sections that exist together, sometimes in relation to one other and at other times independently, depict the colorfulness and intricacy of a Spanish street. Overall, this colorfulness creates a sound-space and in this sense, presages many of the 20th century works of the same nature. The middle movement, "Fragrances of the night" is a nocturne, slow, vague and hazy. It is a perfect example of Debussy's manipulation of orchestral color.

In Rondes de printemps (The Rounds of Spring), the last movement of Images, Debussy takes a look at France. Under the title, Debussy writes the following lines from the 15th century poet Poliziano: "Long live May! Welcome to May with its sylvan banner." This image of France reminds old spring rituals where the young decorated themselves with laurel wreaths. By quoting two children's songs, Debussy adds a Gallic touch to the image. The movement that starts quietly gradually leads to a conclusion of welcoming spring with joy.

Aylin Yılmazç

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina, konzertmeister asst.

Bahar Kutay

Suzana Bezhani

Refik Zamanalioğlu

Adilhoca Aziz

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Eda Delikçi

Davut Aliyev

Elena Postnova

Arif Möhsünoğlu

2. Keman | 2nd Violin

Feruza Abdullayeva, grup şefi | principal

Elena Rihsi

Marina Agapova

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Seyran Ahundzade

Ç.Umut Bilgenoğlu *

Harun Sağıroğulları *

Viyola | Viola

Cavid Cafer, grup şefi | principal

Elena Gnezdilova

Uluğbek Rihsi

Ece Akyol

Svetlana Simolin

Elif Onay

İrşad Mehmet

Günsu Semra Erdem *

Kürşat Ağlaç *

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca, grup şefi | principal

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Adil Babacan

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis, grup şefi | principal

Dritan Gani

Zurab Tsitsuasvili

Burak Noyan

Şalva Gagua

Flüt | Flute

Albena Sezer, grup şefi | principal

Zita Zempleni

Ebru Aykal

Çağlayan Barbaros *

Obua | Oboe

Selçuk Akyol, grup şefi | principal

Violetta Lupu

Viktoriya Tokdemir

Obua d'amore

Ulaş Yurtoğlu

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir, grup şefi | principal

Selen Özyıldırım

Leonid Volkov

Miho Murakami *

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk, grup şefi | principal

Ezgi Tandoğan Onat

Emir Kutay Koçak *

Onur Üzülmez *

Korno | Horn

Hasan Erim Hacat

Güloya Altay

Tayfun Avcıoğlu *

Ezgi Gizem Kırır *

Trompet | Trumpet

Julian Lupu, grup şefi | principal

Krasimir Konyarov

Onurcan Çağatay *

Renato Lupu *

Trombon | Trombone

Cem Güngör, grup şefi | principal

Mehmet Ali Baydar

Aleksey Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid, grup şefi | principal

Alper Özgüzel *

Ali Can Öztan *

Elman Mecid *

Tanya Tarazan *

Hakan Yağuş *

Arp | Harp

Ece Yavaş *

Çelesta | Celesta

Elif Önal Çubukçu *

* Misafir Sanatçı | Guest Artist